

У сенци рата у Украјини који већ више од годину дана боји глобално-политичку сцену, и драматичних евроамеричких покушаја да се "преко ноћи" разреши вишедеценијски косметски чвор који протеклих месеци сенче политички живот региона, у суседној Црној Гори одвијала се кампања за предстојеће председничке изборе. Ванредне околности у којима због дешавања на истоку Европе живи цео континент, али и знатни делови остатка света, учиниле су да предизборна кампања буде временски "компримирана" у донедавно незамисливих двадесетак дана. А њен почетак обележио је говор још увек актуалног председника државе и једног од председничких кандидата на трибини у једној црногорској варошици на граници са Албанијом у којем је, између осталог, својим противкандидатима на изборима поручио да ће га победити "таман онако како сте побеђивали током свих претходних деценија".

Ова Ђукановићева порука чини нам се значајном из најмање два разлога. Први је тај што се њоме наговештавају, истина не и неочекиване, изборне нерегуларности бар у оних неколико општина, углавном са бошњачком или албанском већином, у којима је и након прошлогодишњих локалних избора Ђукановићев ДПС остао на власти. Други и не мање важан разлог је тај што она болно сведочи о размерама неуспеха чак две пост-депеесовске црногорске владе у протеклих тридесетак месеци да се разрачунају са мрачним наслеђем једног коруптивног, клептократског и криминогеног режима чији најпроминентнији изданак је био и остао управо Мило Ђукановић.

Када нема на располагању ваљане аргументе за своје чудовишне ставове, а за такве се аргументи ни не могу имати, Ђукановић по "обичајном правилу" своје троиподеценијске владавине Црном Гором посеже за силом и насиљем попут оног за којим су његове присталице посегнуле пре неколико дана у политички му приврженом "пријестоном" Цетињу покушавајући да спрече одржавање предизборне конвенције једног од његових конкурената на предстојећим изборима

Тако данас, уместо да нас, како умесно примети једна од учесница у текућој изборној кампањи, то лице гледа са неке од државних или међународних потерница, а ми додајемо: или већ одавно иза решетака неког црногорског или иностраног, рецимо

италијанског затвора, оно нам се с канала државне телевизије обраћа у својству претендента на још један, ко-зна који-по-реду мандат на функцији "првог човека" државе. Више је фактора који су томе допринели, али да међу њима није било и оног кључног – прећутне подршке евроатлантске политичке врхушке Ђукановићевом о(п)станку у политичком животу Црне Горе и након свих сазнања о његовом морално-политичком "лику и делу", гласачки листић за онедељне изборе би засигурно изгледао знатно другачије него што изгледа.

Није по злу најчувенији Никшићанин у свом предизборном преварном рекламерству заборавио да се осврне и на "носећи стуб" свог политичког вјерују – своје делирично антисрпство које је политичке прилике у Црној Гори за протеклих петнаестак година довело до ивице грађанског рата, а односе са суседном Србијом деградирало на најнижу тачку у њиховој дугој историји. Оно што је задњих деценију и по чинио у свом очајничком идентитетско-инжењеријском покушају да прибави темеље нечему што никада није ни требало да настане, Ђукановић данас именује пуком "борбом против великосрпског национализма који има потребу да уређује живот Срба изван Србије". Притом најдуговечнији политичар на просторима некадашње Југославије не прецизира ни шта је то "великосрпско" ни шта је "националистичко" у легитимним настојањима Србије да се обезбеде основна грађанска и политичка права Срба у државама региона у којима чине бројчано значајну националну заједницу, па и у суседној Црној Гори.

Но, када нема на располагању ваљане аргументе за своје чудовишне ставове, а за такве се аргументи ни не могу имати, Ђукановић по "обичајном правилу" своје троиподеценијске владавине Црном Гором посеже за силом и насиљем попут оног за којим су његове присталице посегнуле пре неколико дана у политички му приврженом "пријестоним" Цетињу покушавајући да спрече одржавање предизборне конвенције једног од његових конкурената на предстојећим изборима, препозато као недовољно антисрпски оријентисаног. А када је реч о поменутој кривици Србије за стање српско-црногорских односа, она се састоји само у једном – одлуци да призна резултате нерегуларног ("покраденог") референдума којим је 2006. г. Црна Гора стекла независност, а убрзо потом и међународно-правни субјективитет. Тадашњи србијански улазак у "погрешан воз" нелегално стечене црногорске самосталности произвео је и све потоње његове за Србију "погрешне станице", па и ову последњу на којој нам се Ђукановићев лик смеши са предизборних плаката по подгоричким и иним црногорским зидовима и билбордима, а из његових актуалних филипика кипти разобручено и манично антисрпство.

Председнички избори и Црна Гора на новој прекретници

Пише: Мирјана Радојичић
субота, 18 март 2023 11:50

